

CƯỜI TRONG ĐẠO Tập 1

Dr. Châu Nhật Tân

Âm ba chuyển động rung trời đất,
Vén nhẹ vằn mây, thả nụ cười.

Từ Minh Đạt

Lời giới thiệu Cười Trong Đạo tập 1

Chúng ta là những đệ tử Từ Tôn, đệ tử của Đức Di Lạc. Sự cởi mở nơi tâm, sự thoải mái, lạc quan, yêu đời là điều tự nhiên hằng có của mỗi người chúng ta.

Cười trong Đạo đã góp nhặt một phần rất nhỏ tiếng cười của chúng ta vương vãi ở khắp mọi nơi trên thế giới để thấy rằng chuyện gì cũng làm cho ta vui được, chuyện gì cũng làm cho ta thoải mái được.

Cười trong Đạo mang tiếng cười để chúng ta chia sẻ với nhau, để đạo hữu chúng ta ai ai cũng cười, nơi nơi đều cười.

Các vị có thể đóng góp với chúng tôi những nụ cười ở các nơi trên con đường đạo mà các vị đi qua gửi về chúng tôi để mọi người cùng đọc và cùng cười với các vị.

*Nắm tay nhau nhoẽn một nụ cười!
Ngày 11 tháng 11 năm 1999
Ban Biên Tập Tạp Chí Quy Nguyên*

MỘT VỊ THẦN

Một vị Thần từ đâu nhập vào một người nữ và dẫn người nữ này đến gặp tôi ở Northridge để xin tôi thu nhận người đệ tử này. Khi vào nhà, vị này nói rằng người nữ này là đệ tử của vị này từ nhiều kiếp và nói tiếp:

- Tôi nghe danh Thầy nên đưa đệ tử tôi đến đây cho Thầy dạy nó. Tôi là một vị cao lắm mới tới đây được. Thầy có biết tôi là ai không?

Nghe cách nói thiếu... lịch sự cho nên tôi nạt vị này một trận:

- Một người bình thường ở đời, khi vào nhà ai phải xưng tên họ mình là chi? Tới đây làm gì? Đẳng này không xưng tên, xưng họ, nói chuyện vô phép. Thôi đi ra!

Tôi nạt người này, biểu đi ra. Vị Thần xuất ra. Người học trò còn chống chế cho thầy mình, cũng với giọng điệu ...vô phép. Vị Thần trở lại và nói:

- Lần này nó nói chứ không phải tui nói đâu!

NÓI ĐẠI

Vào năm 1991, bà M.T., cố vấn của Tổng Thống Phi Luật Tân có mời tôi đến nhà bà tại một thành phố thuộc miền Bắc tiểu bang California để...vấn kế.

Đến nhà bà vào gần 9 giờ tối, ngồi giúp ý cho bà hết việc nọ đến việc kia. Nói chuyện đến hơn 2 giờ sáng, những khó khăn của bà dường như cũng chưa hết. Tôi phần đường xa, phần mỗi mệt, phần thì về đêm chỉ còn tôi và bà ngồi nói chuyện, phần thì nghe những câu chuyện cô đọng và giúp ý toàn những việc khó khăn nên tôi buồn ngủ. Thật buồn ngủ nữa là khác!

Có lẽ bà cũng đã nhận thấy tôi có phần mỗi mệt nên “rán” hỏi thêm một việc nữa trước khi đi nghỉ. Bà nói, bà chỉ có độc nhất một người con trai; hơn 10 năm trước, người con này dẫn về nhà một người bạn gái để giới thiệu với bà. Sau vài câu hỏi thăm về thân thế của cô gái, bà đã nổi giận vì cô gái này xuất thân từ một gia đình nghèo, bần hàn ở Phillipines. Bà mới tát người con gái này. Người con trai giận, tự ái nên bỏ nhà ra đi hơn 10 năm qua mà không hề có một sự liên lạc gì với gia đình. Bà nay tuổi già, hối hận về việc này và hỏi tôi có thể giúp cho con bà trở về được không? Và bao lâu thì con bà trở về?

Tôi trả lời:

- Bà cứ yên tâm, con bà 100 ngày nữa trở về.

Nói xong, bà cảm ơn và gọi gia nhân mời tôi về phòng nghỉ. Thật bất ngờ, 100 ngày sau con bà về nhà thiệt. Bà rất đổi vui mừng gọi tôi để cảm ơn.

Chú Điểm (tức thầy Từ Tâm Ân), một vị huynh trưởng tại miền Bắc tiểu bang Cali cũng là một người thông hiểu về tử vi, lý số, biết được việc này mới hỏi tôi:

- Tân coi bằng cách nào mà biết con bà trong 100 ngày thì về vậy?

- Con đâu có coi gì đâu, lúc đó mệt quá,...con chỉ nói đại...!

COI CHỪNG GIÙM

Có lần tại nhà tôi, cô Ty, một pháp hữu mới vào pháp cùng một số vị đang đem đến mang thức ăn sang. Chợt gặp cô Bibi, cô Ty nghiêm giọng:

- Cô là ai? Sao giờ này ở đây.....một mình?
- Dạ, em là vợ của thầy Tân.

BOM NỔ GIỮA CUỘC HỌP

Sau khi Đức Ngài lìa thế độ vài ngày, gia đình tôi trải qua một cuộc đau buồn lớn, Đạo Pháp đang gặp sóng lớn, không biết bến bờ là nơi đâu mà có rất nhiều vị muốn làm bến bờ cho Pháp Đạo.

Có một lần, một nhân tuyển của “bến bờ” mời mẹ tôi, tôi và Tiến đi dự họp riêng. Sở dĩ người ta mời mẹ tôi không phải vì mẹ tôi có tài thông thiên đạt địa gì mà vì tiếng nói của mẹ tôi lúc đó là trọng.

Cuộc họp diễn ra chỉ có 4 người trong phòng kín. Chúng tôi ngồi trên những ghế bằng gỗ láng bóng và mát. Vị này nói với mẹ tôi về những chương trình của vị này cho Đạo Pháp mà đại đa số là đưa người nhà của vị này lo chuyện này, chuyện nọ,... Tôi nghiệp cho mẹ tôi, nét đau buồn trong nhà vẫn còn đó, mẹ vẫn ngồi vâng vâng, dạ dạ. Tôi biết trong bụng của bà đau lòng lắm vì bà thấy công trình của ba tôi hàng mấy chục năm nay đang đứng bên bờ vực. Vị này cố thuyết phục mẹ tôi, cố minh chứng với mẹ tôi bằng nhiều cách. Cuối cùng thì vị này tự xưng mình là một vị Phật.

Tôi nãy giờ ngồi im lặng, mắt nhìn đâu đâu. Tiến cũng vậy. Cho đến khi vị này xưng mình là một vị ... “Phật” thì tôi cho đánh rắm một phát.

Tiếng đánh rắm được ép bởi cái ghế gỗ cộng với không khí im lặng lúc đó giống hệt như một trái bom nổ lớn trong phòng họp. Vị này im lặng, tái mặt...Ba mẹ con chúng tôi đứng dậy kiếu từ ra về. Ra ngoài, ba mẹ con ôm bụng cười. Mẹ tôi hỏi:

- Hồi nãy, đũa nào địt vậy?

Tiến nói:

- Thì còn ai nữa!

Trên đường về nhà, vừa đi bộ chung với nhau, tiếng cười của ba mẹ con vang dội ...

MỜI CHÈ

Một hôm, trong buổi họp mặt với các pháp hữu nơi ngôi ở Northridge, có sự hiện diện của một người mới tìm đến. Người này là người Phi Luật Tân. Cô Bibi từng du học bên Phi Luật Tân 7 năm, nên cô nhận trách nhiệm tiếp đãi người Phi này qua giao tiếp và nhất là cô đãi mọi người món chè của người Phi. Ai cũng chê chè Phi dở quá. Tôi mới hỏi Bibi:

- Bộ bên Phi không còn loại chè nào khác sao em?
- Không! Bên Phi chỉ có một loại chè này thôi. Cô Bi trả lời.

Ông Tuyên, một đạo hữu đã từng sang Phi nói ông đã từng ăn nhiều loại chè khác ở bên Phi rồi. Cô Bi nói:

- Chắc vậy, em chỉ ăn chè của một tiệm kế bên nhà mà thôi. Nó bán có một loại chè như vậy.

ANH HÙNG

Một buổi tối vào mùa hè năm 1997, cô Bibi, Thúy Vy, Tú và tôi đang ngồi coi Tivi tại nhà ở Northridge. Bốn người đang xem phim Đại Sát Thủ của Hồng Kông. Trong phim nhân vật Dự Nhượng lo việc báo thù cho chúa của mình mà bỏ quên đi gia đình, bản thân và cuối cùng thì bị chết. Cô Bibi phát giận:

- Lấy mấy cái thằng anh hùng thì bực mình lắm!

Tú hỏi:

- Vậy còn anh Tân thì sao? (*cám ơn Tú*)

- Anh Tân mà anh hùng cái gì, anh Tân đâu có đánh võ như vậy. (*Cô Bi nghĩ anh hùng nghĩa là người đánh võ*)

Tôi nói:

- Anh không phải là anh Hùng. Ba của Tú mới là anh Hùng (*ba của cô Tú tên là Hùng*)

LẦN ĐẦU GẶP ĐỨC NGÀI

Khi Đức Ngài vừa lia thể độ vài ngày, Đức Ngài có nhắn với 1 số pháp hữu là Đức Ngài muốn gặp tôi riêng trong tuần nhưng khi đến gặp Đức Ngài thì tôi lại dẫn mẹ và các anh em đi theo vì tôi muốn cho mọi người trong gia đình có cơ hội gặp lại ba. Ngài nói riêng với tôi, mỗi tối tôi phải ngủ trên giường của Ngài, Ngài sẽ đến dạy chuyện. Tôi vâng vâng, dạ dạ nhưng trong lòng tôi sợ lắm.

Tối đến, một mình tôi nằm trên giường của ba. Trong căn phòng rộng lớn, trống ngực của tôi đánh thình thịch liên hồi. Mắt tôi nhắm nhưng tôi không tài nào ngủ được. Bất chợt tôi mở mắt ra, tôi thấy em gái tôi, Thi, đang đứng kế bên nhìn tôi. Đầu nó cúi sát xuống mặt tôi, tóc tai nó thì xổ ra bù xù. Tôi giật mình hét lớn lên:

- Thi! Mày làm cái gì vậy?

Thi cũng có bệnh đau tim như tôi, nó cũng giật mình không kém:

- Trời! Trời! Ông làm cho tui giật mình.

- Mày mới làm cho tao giật mình, nửa đêm mày tới đây làm gì?

- Tui coi ông có ngủ chưa?

Tôi cản hẳn nó, nó bỏ đi. Sau này, tôi hiểu là Đức Ngài muốn thử xem tôi ...gan đến cỡ nào để Ngài liệu chuyện mà dạy việc cho tôi.

Một đêm trôi qua, đêm sau đến, nghe lời Ngài tôi nằm trên giường của Ngài chờ Ngài đến. Nằm trên giường, tôi nhắm mắt, tim cũng đập thình thịch như hôm qua. Lâu lâu, tôi hé mở mắt xem Ngài đến chưa? Bất chợt, tôi thấy Ngài đứng đầu giường, Ngài vẫy tay rồi chìa tay ra chờ tôi đến. Lần này muốn thét, tôi cũng

không có sức mà thét lên nữa. Mắt tôi vẫn nhìn Ngài nhưng tim tôi dường như muốn ngừng đập. Đức Ngài bỏ tay xuống, Ngài nhìn tôi, ánh mắt Ngài buồn, rồi Ngài bỏ đi.

Nói gì thì nói, con thuyền của Đạo Pháp lúc này rất cần ở sự chỉ dẫn của Ngài. Dầu sợ đến cỡ nào, tôi vẫn theo lời Ngài dạy, vẫn nằm trên giường chờ Ngài đến. Lúc Ngài còn tại thế, tôi rất sợ Ngài, tôi không dám nhìn thẳng nơi Ngài, nay Ngài đã lìa thế thì sự sợ của tôi còn hơn thế nữa nhưng tôi phải chờ Ngài. Rất may, là ban đêm ở Việt Nam trùng với giờ ban ngày ở Mỹ nên tôi thức đêm là chuyện bình thường.

Đêm kể, tôi nằm chờ Ngài. Tôi xoay người sang một bên cho người đỡ mỗi vì mình nằm lâu quá mà không dám cựa cựa gì cả. Đến chừng xoay người trở lại tôi thấy Ngài đang ngồi thiền trên giường, kể bên tôi. Lần này, tôi có sợ, sợ vì sự giật mình hơn. Có lẽ nhờ ở dáng thiền của Ngài nên tôi được yên tâm. Ngài cứ kiên nhẫn như vậy hằng đêm cho tôi quen dần cho đến khi tôi được đốt xác để được thấy Ngài và hiểu chuyện một cách dễ dàng hơn.

QUA ĐỜI

Một lần, đang ngồi thực hiện một bài báo cho Voviology Magazine, cô Bibi cất tiếng hát nhỏ, một bài hát trữ tình của Phạm Duy..... “Người đi qua đời tôi....”.

Tôi cất ngang:

- Em có hiểu “người đi qua đời tôi” có nghĩa là gì không?

Cô trả lời:

- Nghĩa là người chết.

Té ra trong một câu nhạc, cô Bi chỉ hiểu có 2 chữ là “qua đời”.

ĐỘI QUẦN

Từ “đội quần” thường dành để gọi các đấng mày râu bị vợ nhà hoặc đào ăn hiếp quá trớn. Một đệ tử trẻ của cô Sáu ở một vùng nhỏ thuộc Nam Mỹ cũng thuộc “điện” này. Cô Sáu luôn tìm dịp để chỉnh vị đệ tử này và dạy cho vị này bài học về cái Dũng và cái khí phách của một người con trai.

Một hôm, người đệ tử này đến tìm cô Sáu để xin giúp đỡ một số công việc. Vừa gặp vị này từ ngoài cửa bước vào, cô Sáu thốt lớn lên:

- Hai! Mày thiền cách nào mà “hào quang”...sáng dữ vậy mậy?

Cô Sáu tiến lại gần Hai, cô nói:

- Mà hông phải! Nhìn kỹ là cái quần....

XUỐNG TÓC

Một vị tu sĩ của Phật Giáo có đến xin tôi cho thọ pháp. Vị này có một thắc mắc nhỏ như sau:

- Tôi đã xuống tóc vậy tôi có tu theo Vô Vi Quy Nguyên được không?

Tôi không trả lời mà vẫy tay gọi một đệ tử trẻ đến ngồi bên. Tôi hỏi vị đệ tử:

- Đức! Cho Thầy mượn em làm ví dụ nhé!

Đức này gật đầu. Tôi hỏi tiếp:

- Em có tu học theo Vô Vi Quy Nguyên không?

- Dạ, thưa có!

Sau khi vị này trả lời xong, bất chợt tôi lấy tay sờ phăng mái đầu của đệ tử trẻ này. Mọi người đều bất ngờ. Vị đệ tử này hói đầu nên đã để tóc dài che phủ vùng hói. Gạt bỏ tất cả những lọn tóc che phủ vùng hói, tôi hỏi:

- Bây giờ thì em có còn tu theo Vô Vi Quy Nguyên nữa không?

- Dạ, em đang tu theo Vô Vi Quy Nguyên.

Tôi cảm ơn vị đệ tử trẻ và quay lại người tu sĩ:

- Câu hỏi, tôi đã trả lời, có tóc hay không có tóc không thành vấn đề.

NÓI ĐÔI LỜI

Vào một buổi chiều tháng 4 năm 1998, cô Phan Thị Dung mời tôi và một số pháp hữu đến nhà cô thọ trai. Sau khi mọi người đã an định chỗ ngồi, cô Dung quỳ trước mặt tôi, chấp tay bạch rằng:

- Hôm nay, chúng con có nhiều phước duyên được Thầy đến đây, trước khi thọ trai con kính xin Thầy nói đôi lời.

Tôi nói nhanh:

- Tốt rồi! Tốt rồi!

Rồi tôi im lặng. Cô Dung còn quỳ nơi đó, vẻ mặt hơi ngạc nhiên. Thấy cô không có phản ứng gì tôi nói tiếp:

- Tốt lắm! Tốt lắm!

Rồi tôi lại im. Cô Dung vẫn quỳ vẫn còn quỳ, ngạc nhiên chưa biết phản ứng ra sao thì tôi nói một cách vui vẻ:

- Muốn tui nói đôi lời, thì tôi đã nói đôi lời rồi còn đợi gì nữa?

Cô Dung mới vỡ lẽ nhưng còn đang luống cuống chưa biết phản ứng thế nào thì tôi cười lớn:

- Nói là trước khi thọ trai xin Thầy nói đôi lời. Đã nói đôi lời rồi, còn thọ trai đâu?

Cô Dung sực tỉnh cùng các vị chuẩn bị buổi ăn. Buổi dùng chay hôm đó thật là vui vẻ.

ABC MỞ CỬA

Vào tháng 3 năm 1998, khoảng 1 vài ngày trước khi về Việt Nam, tôi dọn toàn bộ đồ đạc ở ngôi Northridge gửi cho các pháp hữu.

Một ngày, tôi cùng BiBi, Tiến, cô Tú, cô Thủy mang các Pháp Bảo lên vùng Cypress để gửi nơi nhà cô Nga, cô Loan. Nhà các cô cách nơi tôi hơn 1 tiếng lái xe. Theo chương trình, sau khi gửi đồ ở nhà cô Nga, cô Loan xong thì tôi và các vị sẽ sang nhà Randy để chờ Randy cùng đồ đạc trở lên Northridge rồi cùng tôi về Việt Nam.

Khi đến nhà cô Nga, cô Loan, đậu xe rồi mọi người khệ nệ bụng, xách các Bảo Pháp, đi băng qua khu đậu xe, các dãy nhà mất hơn 5 phút. Lúc vừa đến trước cửa thì cô Tú bỗng thốt lên:

- Í! Tú quên, cô Nga, cô Loan nói hôm nay mấy cô đi ăn đám cưới nên không có ai ở nhà.

Tôi càu nhàu:

- Tại sao em không nói từ khi mình chuẩn bị đi mà đợi tới lên đây rồi mới nói?

Tiếc công lên nên mọi người rán xem có mở cửa được không để gởi đồ lại. Nhưng vô ích, tất cả cửa chánh, cửa sổ đều được khóa cẩn thận. Tôi bàn, quay lại Randy cũng không được vì đồ của nó sẽ làm dơ các Bảo Pháp, nếu ngồi đây đợi thì không biết lúc nào mấy cô về. Tính không xong, Tôi đến trước cửa gọi vọng vào:

- ABC trong nhà mở cửa giùm cái!

Bất chợt, cửa bật mở làm mọi người đều hết hồn. Ai nấy bước vô nhà cười rộ hả hê được chứng kiến một “màn ảo thuật” và cảm ơn các Chư Vị đã mở cửa giùm.

DỊCH GIẢ

Dịch giả ở đây không có nghĩa là người chuyên dịch thuật mà là người dịch không thiệt. Cô Bibi có lần dịch bài giảng của Đức Ngài có đoạn như sau:

“Nếu thấy tướng mà không thấy tướng tức thấy Như Lai”.

Cô hiểu ý câu nói đó như vậy:

“Nếu thấy một ông tướng nào đó mà không thấy ông đang tức giận thì sẽ thấy Như Lai”. Chữ “tức” ở đây cô dịch ra là “tức giận”.

BỘ RƯỢU

Vào khoảng năm 1990, tôi có mang một người Việt Nam vô gia cư sống lang thang ở thành phố Canoga Park về nhà. Anh này tên Nguyễn Hiếu Trí.

Chắc hẳn hầu hết những người Việt sống ở Canoga Park đều biết người này. Anh có tật say rượu. Có thể nói từ sáng đến tối mọi người đều thấy anh ta uống rượu. Không có tiền mua rượu thì kiếm đại một cái quán nào vào ngồi lì, phá quán. Chúng đánh cũng vào lì chịu đòn. Người ta thường sợ phiền phức và sợ khách trong quán bực mình vì náo loạn nên dúi cho anh này vài chai rượu. Cứ như vậy mà sống.

Vì uống say nên anh bị xe đụng bể quay hàm, rụng hai hàm răng. Đã vậy tóc tai thì dài lủ khủ, gàu trắng cả đầu. Uống rượu nhiều và lâu ngày không tắm nên người hôi hám nồng nặc. Với bộ dạng con người như vậy nên anh Trí này đi đâu người ta đều tránh hơn tránh tà nữa.

Tôi gặp anh ta lang thang ngoài đường với bộ dạng như vậy. Về nhà cho anh thay đổi, tắm rửa và từ từ giúp anh này tìm kiếm một việc làm, nhưng có tật uống rượu không bỏ được nên không một nơi nào nhận lâu. Không một ai có thể làm cho người này bỏ rượu được.

Vào một ngày cuối tuần, tôi bị bệnh nằm một mình trong phòng. Mọi người trong nhà đã đi khỏi, chỉ có mình anh Trí ngồi say rượu ngoài phòng khách. Anh ta nói lè nhè một mình từ sáng đến 2, 3 giờ tối. Gần sáng, tôi thấy muốn ói nên ra phòng tắm ói. Anh Trí thấy tôi ói bỗng lè nhè nói:

- Bệnh mà hồng chịu nói bệnh. Tui tưởng ông khinh tui hồng thềm nói chuyện. Nằm nghỉ đi, tui hồng nói chuyện nữa.

Anh ta giữ lời hứa im lặng. Từ đó về sau, mỗi lần anh Trí uống rượu hoặc chuẩn bị uống rượu tôi đều giả vờ bị bệnh. Anh Trí thấy vậy thì không dám uống rượu vì sợ tôi không nghỉ ngơi được. Từ từ thì con người chỉ biết sống vì rượu đã bỏ được rượu.

Cách đây vài ngày, khi ngồi trên xe đi ngang qua Canoga Park, tôi tình cờ thấy anh Nguyễn Hiếu Trí vẫn gương mặt móm, hàm bẻ nhưng với tóc tai gọn gàng, áo quần tươm tất đang đứng nói chuyện một cách đằm đằm với một người. Hình ảnh này làm cho tôi vui vui trong lòng. Cuộc đời đã có lại một cảnh hoa.

PHI THÂN

Có một lần tôi đi hộ bệnh cho một gia đình ở Việt Nam. Theo tôi lúc đó có Bibi và Tiến. Tôi ngồi điếm bệnh cho bệnh nhân bị chứng bấu cổ, phía sau lưng tôi, Bibi và Tiến ngồi hai bên. Bất chợt, người bệnh này bị nhập, cô ta thủ võ thật mau định tấn công tôi. Tôi thoáng thấy phía sau lưng bóng của 2 đứa di chuyển về hai phía thật lạ. Hóa ra tụi nó biết “phi thân”!

DÉP BIẾT BAY

Có lần Tiến cùng hai cậu cháu Tín và Hoàng đi hộ bệnh cho một bệnh nhân ở Alhambra.

Người bệnh ngồi nói chuyện với Tiến, bất chợt người bệnh bị nhập, ông ta xách dao phóng vào Tín và Hoàng. Hai cậu cháu này chen lấn nhau mà chạy, giày dép văng ra như thể biết bay vậy.

CÓ GIÒI RA ĐÁNH TAY ĐÔI!

Em Nguyễn Trung Hảo có thời gian sống với tôi tại Northridge. Phải nói là căn nhà ở Northridge có rất là nhiều ma mà mọi người trong nhà trước đó ở lâu ngày nên thành quen. Vả lại, nơi này trước kia là nghĩa địa nên nhiều phần ở đây theo mồ mả của họ cũng không lấy gì làm lạ.

Em Hảo vừa mới đến nên không biết. Tối hôm đó em ngủ trong phòng, còn Giao thì ngủ ở phòng khách. Theo Giao kể, nửa đêm thấy Hảo ôm mền, ôm gối tông cửa chạy ra. Vắt mền gối ngoài phòng khách, Hảo len lén nhìn về hướng phòng nó ngủ. Không hiểu nó nghĩ sao, một hồi thì Hảo mang mền gối trở lại vào phòng.

Một lúc sau thì mọi người nghe tiếng Hảo thét:

- Mày có giỏi thì hiện ra đây đánh tay đôi với tao.

Ai nấy cũng đều ôm bụng cười.

TRÊN LẦU XUỐNG

Vào một ngày tháng 1 năm 1998, một người bệnh nhân bị một phần lực nhập vào được thân nhân đưa đến ngôi ở Northridge để chữa trị.

Tôi giao cho thầy Từ Minh Tịnh lo dùm. Thầy Từ Minh Tịnh xá chào, vị này không thèm xá lại và nói một cách rất ngạo mạn rằng:

- Ta từ cõi trên xuống đây.

Tôi nghe vậy mới điềm mặt vị này mà la rằng:

- Vị ở trên nào xuống? Trên lầu xuống à?

Ai cũng cười ồ.....